

POSTANOWIENIE

Dnia 25 maja 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

w sprawie **P. L.**

skazanego z art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. i inne
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 25 maja 2021 r., w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w L.
z dnia 17 września 2020 r., sygn. akt XI Ka (...)
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w K.
z dnia 5 lutego 2020 r., sygn. akt II K (...),

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adwokata A.P., Kancelaria Adwokacka w L., kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote 80/100), w tym 23% VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji na rzecz skazanego;**
- 3. zwolnić skazanego z kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

P.L. został oskarżony o to, że:

1. w dniu 15 sierpnia 2017 roku w K., województwa (...), w ciągu 4 lat 11 miesięcy i 22 dni po odbyciu 10 miesięcy i 28 dni kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, przemocą polegającą na szarpaniu usiłował dokonać rozboju na osobie R. W. i zabrać w celu przywłaszczenia

należący do niej komputer o wartości 2000 złotych lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na opór pokrzywdzonej, to jest o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w z w. z art. 64 § 1 k.k.;

2. w dniu 15 sierpnia 2017 roku w K., województwa (...), w ciągu 4 lat 11 miesięcy i 22 dni po odbyciu 10 miesięcy i 28 dni kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, zabrał w celu przywłaszczenia rower o wartości 2000 złotych na szkodę R. W., po czym w celu utrzymania się w jego posiadaniu, bezpośrednio po dokonaniu kradzieży, doprowadził pokrzywdzoną do stanu bezbronności w ten sposób, że szarpał się z nią i popchnął ją na ścianę, to jest o czyn z art. 281 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;
3. w dniu 13 listopada 2017 roku w K., województwa (...), użył przemocy wobec R. P. polegającej na uderzeniu go pięścią w głowę oraz wielokrotnym kopaniu po ciele, w celu wymuszenia na pokrzywdzonym zwrotu wierzytelności w postaci pieniędzy w kwocie 200 złotych uzyskanych z tytułu sprzedaży etui, to jest o czyn z art. 191 § 2 k.k.;
4. w dniu 13 listopada 2017 roku w K., województwa (...) groził R. P. pobiciem, przy czym groźby wzbudziły w pokrzywdzonym uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, to jest o czyn z art. 190 § 1 k.k.;
5. w październiku 2017 roku, w dniu bliżej nieustalonym, w K., województwa (...), groził A.P. pobiciem i pozbawieniem życia, przy czym groźby te wzbudziły w pokrzywdzonej uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, to jest o czyn z art. 190 § 1 k.k.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w K. z dnia 5 lutego 2020 r., sygn. akt II K (...), P. L. został uznany za winnego popełnienia przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w z w. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. wymierzono oskarżonemu karę 2 lat pozbawienia wolności. Nadto oskarżonego uznano za winnego popełnienia czynu z art. 281 k.k. w z w. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 281 k.k. wymierzono mu karę roku pozbawienia wolności. W pkt I. 3 wyroku oskarżonego uznano za winnego popełnienia przestępstwa z art. 191 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 191 § 2 k.k. wymierzono oskarżonemu karę 5 miesięcy pozbawienia wolności. W punkcie I. 4 wyroku oskarżony został uznany za winnego przestępstw z art. 190 § 1 k.k. przy ustaleniu, że zostały one popełnione w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, stanowiąc ciąg przestępstw określony w art. 91 § 1 k.k., na podstawie art. 190 § 1 k.k. i art. 91 § 1 k.k. wymierzono oskarżonemu karę 5 miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczone wobec oskarżonego P. L. kary pozbawienia wolności połączono i wymierzono oskarżonemu karę łączną 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez oskarżonego i jego obrońcę Sąd Okręgowy w L. wyrokiem z dnia 17 września 2020 r., sygn. akt XI Ka (...), utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Kasację od tego orzeczenia wniósł obrońca skazanego, który zarzucił rażące naruszenie prawa, które mogło mieć wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie obrazę przepisów postępowania:

1. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k., poprzez nienależyte rozważenie apelacyjnych zarzutów dotyczących dowolnej oceny dowodów z zeznań pokrzywdzonych A.P. i R.W. oraz świadka W. K. poprzez całkowite zaaprobowanie i uznanie dokonanej przez Sąd Rejonowy w K. II Wydział Kamy oceny tychże dowodów, w sytuacji gdy ich zeznania są sprzeczne z zeznaniami świadków M. W. i T.S., co w konsekwencji skutkowało zaaprobowaniem błędnych ustaleń faktycznych i niezasadnym utrzymaniem w mocy wyroku skazującego;
2. art. 452 § 2 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 452 § 3 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego oskarżonego w postaci przeprowadzenia konfrontacji pokrzywdzonej R. W. oraz świadka W.K. w sytuacji całkowitej rozbieżności pomiędzy ich zeznaniami, które to zeznania zostały uznane przez Sąd I instancji za wiarygodne i jak wynika z uzasadnienia Sądu Rejonowego w K. II Wydział Karny, stanowiły podstawę do uznania oskarżonego za winnego zarzucanych mu w pkt 1 i II wyroku czynów oraz oddalenie wniosku dowodowego w postaci przesłuchania świadka E. O., której dane osobowe nie były wcześniej znane oskarżonemu, zaś świadek posiadała informacje istotne dla prawidłowego rozstrzygnięcia niniejszej sprawy
3. rażącą niewspółmierność kary, w pierwszej kolejności w zakresie wymierzonych skazanemu kar jednostkowych, jak i w dalszej konsekwencji kary pozbawienia wolności w wymiarze dwóch lat i ośmiu miesięcy pozbawienia wolności, będą konsekwencją poczynionego przez Sąd II Instancji uchybienia, polegającego na nieuwzględnieniu

okoliczności wskazujących na możliwość nadzwyczajnego złagodzenia kary wskazanej w art. 60 § 4 k.k. w sytuacji ujawnienia przez skazanego przed organem ścigania istotnych okoliczności popełnienia przez J. N. przestępstwa, które to informacje doprowadziły do wszczęcia postępowania karnego i ukarania sprawcy.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego oraz utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu Rejonowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania właściwemu sądowi.

W pisemnej odpowiedzi na kasację Prokurator Rejonowy w K. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja wniesiona przez obrońcę skazanego okazała się bezzasadna i to w stopniu oczywistym uzasadniającym jej oddalenie w trybie art. 535 § 3 k.p.k., tj. na posiedzeniu bez udziału stron.

Na wstępie przypomnieć należy opisane w wielu orzeczeniach Sądu Najwyższego właściwości postępowania kasacyjnego, które nie może stanowić powielenia przeprowadzonego już w sprawie postępowania odwoławczego oraz nie może służyć kontroli prawidłowości poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych. Zarzuty sformułowane w kasacji obrońcy skazanego mają wprawdzie wszelkie cechy zarzutów odpowiadających wymogom formułowanym pod adresem zarzutów kasacyjnych, dotyczą bowiem prawidłowości kontroli odwoławczej przeprowadzonej przez Sąd Okręgowy w L., niemniej analiza treści zarzutów i uzasadnienia kasacji prowadzi do wniosku, że zawarte w odpowiedzi na kasację uwagi co do powtarzania w kasacji zarzutów zawartych już w apelacji obrońcy oskarżonego oraz podjęcia przez obrońcę próby obejścia zakazu kwestionowania w kasacji ustaleń faktycznych nie są pozbawione racji.

Nie ulega wątpliwości że kasacja, będąc nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, przysługuje jedynie od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie (art. 519 k.p.k.). Oznacza to, że zarzuty w niej

podniesione powinny dotyczyć tego właśnie orzeczenia, nie zaś wyroku sądu I instancji.

Odnosząc się do zarzutu wskazanego w pkt a kasacji nie można podzielić stanowiska skarżącego, jakoby Sąd odwoławczy pominął oraz nienależycie rozważył zarzuty zawarte w apelacji obrońcy P.L. i w konsekwencji nie wskazał lub niewystarczająco wskazał powody, dla których zostały one uznane za niezasadne. Sąd odwoławczy bowiem należycie zbadał, rozważył i poddał wnikliwej ocenie wszystkie ustalone w sprawie okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, zaś w pisemnych motywach wyroku w sposób należyty rozważył wszystkie zarzuty i wnioski zawarte w treści apelacji obrońcy P.L. Sąd odwoławczy szczegółowo i wyczerpująco wykazał, z jakich powodów za zasadne należało uznać przypisanie przez Sąd Rejonowy oskarżonemu sprawstwa i winy. Odnosząc się do relacji świadków wskazano w jakim zakresie i dlaczego podzielono oceny Sądu meriti. Jednocześnie, jak słusznie wskazano, istnienie drobnych rozbieżności w kilkakrotnie składanych zeznaniach świadków, na różnych etapach postępowania, spowodowane są upływem czasu i nie mogą stanowić wystarczającej podstawy do odmówienia im wiarygodności. Autor kasacji prezentuje własną ocenę dowodów w oderwaniu od prawidłowo ocenionego przez Sądy obu instancji materiału dowodowego i w uzasadnieniu skargi kasacyjnej czyni w istocie rozważania dotyczące oceny dowodów poczynionej przez Sąd Rejonowy w K., jak i sąd odwoławczy, ferując odmienną ich ocenę w zakresie sprawstwa skazanego. Kwestie te były podnoszone w apelacji i zostały zbadane przez Sąd II instancji.

Nie można także podzielić zarzutu z pkt b kasacji, jakoby Sąd Okręgowy w niezasadnie oddalił wnioski dowodowe złożone przez skazanego, a tym samym dopuścił się obrazy art. 452 § 2 pkt 2 k.p.k. Sąd Okręgowy szczegółowo ustosunkował się do każdego z wniosków P.L. i wyraził pogląd, że wnioski dowodowe zawarte w apelacji w/w oraz w kolejnych pismach mogły zostać złożone przed Sądem I instancji i w sposób oczywisty zmierzają do przedłużenia postępowania. Pisemne motywy rozstrzygnięcia Sądu *ad quem* są logiczne, spójne i niewątpliwie pogłębione. Odniesiono się do wszystkich zarzutów zawartych w wywiedzionych środkach odwoławczych, jak i tych relewantnych okoliczności

sprawy, które były podstawą dokonanych ustaleń faktycznych i wydania wyroku skazującego P.L. W szczególności dotyczy to treści wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań złożonych przez świadków.

Zarzut trzeci kasacji dotyczy kary rażąco niewspółmiernej. Podnoszenie takiego zarzutu w kasacji jest jednak niedopuszczalne z mocy ustawy, o czym wprost stanowi przepis art. 523 § 1 *in fine* k.p.k., a więc wykracza on poza kognicję kasacyjną.

Podsumowując powyższe rozważania stwierdzić należy, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia o bardzo rygorystycznych uwarunkowaniach formalnych co do rodzaju i konstrukcji zarzutów kasacyjnych. W żadnym razie nie jest wystarczającym do uwzględnienia kasacji oparcie się przez jej autora na prezentacji własnych ocen materiału dowodowego i własnych wniosków z tych ocen płynących, bez wykazania uchybień - i to rażących - w procedowaniu bądź rozumowaniu sądu odwoławczego, które w dodatku mogły mieć istotny wpływ na treść orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2017 r., sygn. akt III KK 265/17, baza orzeczeń Supremus).

Mając na uwadze powyższe i nie dopatrując się jakichkolwiek, nie tylko rażących uchybień prawa po stronie Sądu II instancji, które mogłyby mieć istotny wpływ na treść wyroku, jak również przesłanek określonych w art. 439 k.p.k., Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji.

Rozstrzygnięto także o kosztach postępowania kasacyjnego, w tym o opłacie na rzecz obrońcy z urzędu za sporządzenie i wniesienie nadzwyczajnego środka zaskarżenia, zwalniając P.L. od ponoszenia tych kosztów.